

Fővárosi Ítéltábla

11.Gf.40.111/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Seress Judit kamarai jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal (1054 Budapest, Széchenyi utca 2.) felperesnek,

a Dr. Boldizsár Balázs Ügyvédi Iroda (cím5 ügyintéző: dr. Boldizsár Balázs ügyvéd) által képviselt Alperes1 (cím7) alperes ellen,

gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indult perében,

a Budapest Környéki Törvényszék 2021. február 5. napján meghozott 2.G.40.138/2019/59. számú ítélete ellen,

az alperes részéről 60. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya és a felperest illető perköltségre vonatkozó rendelkezése tekintetében helybenhagyja;

az alperest terhelő illetékfizetési kötelezettség vonatkozásában megváltoztatja és megállapítja, hogy az elsőfokú eljárásban feljegyzett 36.000 (harminchatezer) forint illeték az állam terhén marad.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes a 2019. április 10. napján előterjesztett keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) bekezdés második fordulata alapján, hogy az alperes, mint a cég "f.a." gazdasági társaság felszámolásának kezdő időpontját megelőző három évben volt ügyvezetője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el és ezért a felperessel, mint hitelezővel szemben fennálló, összesen 44.013.583 forint összegű hitelezői követelés teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat.

Másodlagosan kérte, a bíróság állapítsa meg a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti törvényi vélelem alapján, hogy az alperes, mint a gazdasági társaság képviselője a nyilvános cégadatok szerint a társaság beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem tett eleget, ezáltal vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el és a felperes, mint hitelező követeléseinek kielégítése megghiúsulhat.

Kérte továbbá az alperest kötelezni 44.013.583 forint vagyoni biztosíték nyújtására is.

[2] A felperes keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2015. június 17. napján bekövetkezett és az a felszámolás kezdő időpontjáig fennállt. A fenyegető helyzet kezdő napját az adóssal szemben indult első végrehajtási eljárás eredménytelensége megállapításának időpontjában jelölte meg.

Ezen időponttól kezdve az alperes, mint az adós ügyvezetője a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, a társaság pénzeszközeit nem az adós esedékes tartozásainak megfizetésére fordította, nem bankszámlán keresztül intézte pénzügyeit. 2015. december 10. napján fizeteskönnyítési kérelemmel élt a felperes felé, amely 2016. január 15. napján elutasításra került. Ennek oka, hogy a gazdálkodási adatokból látható volt, az adós 2015. második negyedévtől jelentős összegű bevétellel rendelkezett, azonban adófizetési kötelezettségét ennek ellenére nem teljesítette. Bevételeit teljes mértékben működése finanszírozására használta fel, pénzforgalmát pénztárán keresztül bonyolította. Az adótartozás felhalmozása az adósnak felróható volt, mert ezen kötelezettségét megelőzően egyéb kötelezettségeit egyenlítette ki a rendelkezésére álló forrásaiból. Az adós megsértette az Art. 114. § (3) bekezdését, mivel pénzeszközeit nem pénzforgalmi számlán tartotta, így az adós vagyonát az alperes magatartása miatt nem lehetett feltárni.

Az alperes nem tett eleget a 2016. évi mérleg letétbe helyezési kötelezettségének, a felszámoló részére teljesítendő irat- és vagyonatadási kötelezettségének pedig csak részben tett eleget, mivel a 2016. évi időszak mérlegeit alátámasztó dokumentumokat és az adózással összefüggő iratokat nem bocsátotta a felszámoló rendelkezésére, így nem állapítható meg, hogy a 2014. és 2015. évi beszámolók valós képet adtak-e az adós gazdasági helyzetéről. Az alperes a közhiteles céginformációs és az elektronikus cégeljárásban közreműködő szolgálat által vezetett nyilvántartás adatai szerint a 2016. évre vonatkozóan az adós beszámolóját nem

tette közzé. A felperes állítása szerint az alperes 2017. november 5-ei fordulónapra elkészített tevékenységet lezáró beszámolót és az azt alátámasztó főkönyvi kivonatot adta át a felszámoló részére 2017. december 18. napján, a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjában előírt teljes iratátadási kötelezettségét azonban nem teljesítette maradéktalanul, adóbevallást nem adott át. A felszámoló 2017. december 18-án szólította fel az alperest, hogy legkésőbb 2018. január 15. napjáig tételes átadás-átvételi jegyzőkönyvvvel adja át az adós teljes iratanyagát, amelyre azonban nem került sor. Az iratátadási kötelezettség és a mérleg letétbe helyezésének elmulasztása alkalmazhatóvá teszi a Cstv. 33/A. § (5) bekezdését, így az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét és az alperesnek a felperes hitelezői igénye kielégítését akadályozó jogsértő magatartását vélelmezni kell.

[3] Vitatta a tanúl tanú által csatolt taggyűlési jegyzőkönyvek létrejöttét, annak tartalmát, bár álláspontja szerint ezek a per eldöntése szempontjából jelentőséggel nem bírnak.

[4] Az alperes a felperes keresetének elutasítását és perköltségben marasztalását kérte. Nem vitatta, hogy a felperes hitelező az adóssal szembeni felszámolási eljárásban és a pert a felszámolási eljárás alatt indította meg.

[5] A Cstv. 31. §-ában meghatározott kötelezettségei teljesítésével összefüggésben azonban a felperes előadását vitatta. Állította, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott kötelezettségének eleget téve 2017. december 15. napjával elkészítette és a felszámoló rendelkezésére bocsátotta az adós gazdasági társaság tevékenységét lezáró mérlegét, és az azt alátámasztó főkönyvi kivonatot is átadta. A b) pontban meghatározott kötelezettséget sem mulasztotta el, ezt az állítását alátámasztja a felszámoló által előterjesztett felszámolási zárómérleg és annak mellékletei. Emellett a felszámoló semmilyen irathíányt nem kifogásolt, további iratokat az alperestől nem kért be. Valótlannak minősítette a felperes előadását a beszámolókkal kapcsolatosan is, mivel az adós bevallási kötelezettségeit jelentős részben teljesítette, a 2017-re vonatkozó beszámoló elkészítés már a felszámoló kötelezettségi körébe tartozott. A 2016. évi beszámoló letétbe helyezésére rajta kívül álló objektív ok miatt nem volt képes. A számvitelről szóló törvény (Sztv.) 153. § (1) bekezdése a kettős könyvvitelt vezető gazdasági társaság éves beszámolójánál előírja, a letétbe helyezésnek feltétele, hogy az éves beszámolót a jóváhagyásra jogosult testület előzetesen elfogadja. A polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:19. § (2) bekezdésének a) és f) pontja szerint a jogi személy gazdasági társaság legfőbb szervének határozata meghozatalakor nem szavazhat az, akit a határozat kötelezettség vagy felelősség alól mentesít, vagy a jogi személy terhére másfajta előnyben részesít, illetve aki egyébként személyesen érdekelt a döntésben. A taggyűlés előzetes jóváhagyása nélkül a 2016. évi éves beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére nem kerülhetett sor, tekintettel arra, hogy az adós taggyűlése 2016. évi éves beszámolót nem hagyta jóvá, tanúl tag ugyanis megtagadta a taggyűlésen a közreműködést. Az alperes pedig mint tag és ügyvezető a Ptk. 3:19. § (2) bekezdésének a) és f) pontjai szerint az éves beszámoló taggyűlési jóváhagyása kérdésében nem szavazhatott. Az alperes a beszámoló letétbe helyezési kötelezettség elmulasztásának felróhatósága körében ezzel kimentette magát, ezért úgy vélte, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében meghatározott feltétel nem állt fenn, így a bizonyítási teher nem fordult meg. A felperest terhelte az általános szabályok szerint a törvényi tényállási elemek vonatkozásában a

bizonyítási kötelezettség. A felperes ugyanakkor nem jelölte meg azt a jogszabályi alapot, amely szerint az adó- és járulék tartozások kifizetése elsőbbséget élvez az adóalany egyéb szállítói tartozásaival szemben. Az adós fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése időpontját a felperes megalapozatlanul jelölte meg, e körben állításait nem bizonyította. Az alperes szerint a fenyegető helyzet csak közvetlenül a felszámolás elrendelése előtt következett be. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság végzését, amellyel az adós felszámolási eljárásának befejezését jóváhagyta, a Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyezte és a felszámolót a záróanyag pontosítására hívta fel.

[6] Az alperes állítása szerint az adós 2014-2015. évi beszámolóit tényleges és valós képet adtak a társaság helyzetéről, felperes ennek ellenkezőjét nem bizonyította.

Az alperes megkísérelte összehívni az adós társaság taggyűlését, azonban ez nem járt sikerrel, a felperes ezzel ellenkező tényeket e körben nem bizonyított. A felperes megalapozatlanul hivatkozott létre nem jött szerződésekre és teljesítés nélküli kifizetésekre is.

[7] Az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges kereseti kérelmét alaposnak találta és annak a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján helyt adott. Megállapította, hogy az alperes, mint az adós "f.a." volt vezetője az általa képviselt gazdasági társaság fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a felperes 44.013.583 forint összegű hitelezői igényének teljes kielégítése meghiúsulhat. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 36.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[8] Megállapította, hogy a felperesnek kellett bizonyítani a törvényi tényállási elemeket az általános szabályok szerint és az alperest megillette a bizonyítás lehetősége a kimentés körében.

Az adós fizetése képtelenséggel fenyegető helyzete 2015. június 17. napján megjelölt időpontját megalapozottnak találta, mivel a felperes azt az adós cégtörténetével, az alperes 2019. március 4-ei írásbeli nyilatkozatával, az eredménytelenül zárult 2016. július 28-ai végrehajtási cselekmény jegyzőkönyvével és az adós 2015. december 10. napján kelt fizetése könnyítésre irányuló kérelmét elutasító hatósági határozattal, az adózói kartonlistával, az adószámla kivonatokkal, hatósági átutalási megbízásokkal igazolta. Az adós adótartozása megfizetésére készpénzvagyon nem állt rendelkezésre, ezt az eredménytelen 2015. június 17-ei inkasszó is igazolta. A 2015. január 1. és november 30. közötti időtartamban 20.000 forint forgóeszközzel és 20.000 forint pénzeszközzel szemben az adó 8.926.000 forint rövid lejáratú kötelezettség, ebből 6.628.434 forint adóhátralék terhelte. 2016-ban 6.000 forint pénzeszközzel szemben 33.481.000 forint kötelezettség, ebből 19.717.576 forint adóhátralék állt fenn. Maga az alperes is elismerte az adóhatóságnak címzett 2019. március 4-ei levelében, hogy az adós működésének megkezdésétől folyamatosan voltak kisebb-nagyobb likviditási gondjaik, már kezdetben sem tudták eredményesen kigazdálkodni valamennyi költségüket, emiatt adótartozásuk is viszonylag hamar keletkezett. A cégnek vagyona nem volt, az alperes

az ügyvezetői tisztségért sem vett fel fizetést, mert ezt a gazdálkodás nem tette lehetővé. Az alperes a likviditási gondokról tudomással bírt, erre utal a fizetéskönnyítés iránti kérelem is, az adóvégrehajtásról is értesült a sikertelen inkasszó révén, így a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet objektív és szubjektív elemei is megállapíthatóak.

[9] Az elsőfokú bíróság az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése után kifejtett alperesi magatartások vizsgálata körében azt értékelte, hogy az alperes elismerte az adós likviditási problémáit, azt, hogy már a kezdetekben sem tudtak eredményesen gazdálkodni és adótartozásuk is viszonylag hamar keletkezett. Megállapította, hogy ebben a helyzetben az alperes nem törekedett az adósnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) felé fennálló tartozásai rendezésére, ami ügyvezetése alatt folyamatosan növekedett. A bíróság következtetése szerint a felperes bizonyította, hogy az alperes ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, mert elmulasztotta azon intézkedéseket, amelyek lehetővé tették volna a hitelező követeléseinek kielégítését. Az alperes nem bizonyított olyan tényeket, körülményeket, amelyekkel igazolta volna, hogy intézkedéseket tett a tartozások átcsoportosítása érdekében, kölcsön felvételével próbálkozott volna a likviditási helyzet helyrehozatala érdekében, nem jelölt meg olyan konkrét intézkedéseket, amelyek arra irányultak volna, hogy törekedett a költségcsökkentésre. Azt sem bizonyította az alperes, hogy az adós gazdasági működése körében használta fel a teljes bevételt.

[10] A hitelezői igények kielégítésének megghiúsulása lehetőségét szintén bizonyítottanak találta a felszámoló által jóváhagyásra előterjesztett zárójelentés és zárómérleg alapján, mert ezekből kitűnően az adósnak nincs a hitelezői igények kielégítésére fordítható vagyona, így alappal feltételezhető, hogy a felszámolási eljárásban a hitelezői igények kielégítése megghiúsulhat.

Mindezekkel szemben az alperes nem tudta hitelt érdemlően igazolni mulasztásai tekintetében a felróhatóság hiányát, ezért megállapította, hogy az alperes mulasztásai a hitelezők igényeinek kielégítését 44.013.508 forint mértékben megghiúsíthatják.

[11] Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy jelen felelősség megállapítási perben nincs annak jelentősége, hogy az alperes esetlegesen vitássá tette a felperes hitelezői igénye összecszerűségét, tekintettel arra, hogy a hitelezői igény jogalapja és összecszerűsége csak a felszámolási eljárásban, továbbá egyes esetekben a felelősség megállapítását követő marasztalási perekben vizsgálható.

[12] Tekintettel arra, hogy az elsődleges kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta, a másodlagos kereseti kérelem megalapozottságát nem vizsgálta, ugyanakkor ezen esetet érintően is kifejtette jogi álláspontját: a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazhatóságát megállapította, mivel a felperesi hivatkozás alapos volt a tekintetben, hogy az adós nem tett eleget a 2016. évi beszámoló közzétételi és letétbe helyezési kötelezettségének, amely kötelezettség az alperest terhelte. E körben nem fogadta el az alperes védekezését, mely szerint ezen felelősség alóli mentesülését igazolja a taggyűlési

jegyzőkönyv. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a beszámoló elfogadása nem jelenti az ügyvezető felelősség alóli mentesülését, a mentesülés egy külön döntést igénylő aktus a taggyűlés részéről, amit a Ptk. 3:117. § (1) bekezdése szabályoz. Az adós taggyűlési jegyzőkönyvéből kitűnően a napirendi pontok között a felmentvény megadása azonban nem szerepelt. A Ptk. 3:19. § (2) bekezdés f) pontja körében nem értett egyet az alperes álláspontjával, mert úgy vélte, hogy a beszámoló elfogadása személyében nem érinti a tagot, az alperes tehát szavazhatott volna a beszámoló elfogadásáról. Az alperes szavazatának hiányát úgy értékelte, hogy az alperes nem tett meg mindent annak érdekében, hogy a beszámoló elfogadásra kerüljön.

[13] Azt a hivatkozást elfogadta, hogy a 2017. évi beszámoló letétbe helyezéséről és közzétételéről már nem az alperesnek kellett gondoskodnia, hiszen felszámolás kezdő időpontja 2017. október 26. napja volt, ezért ez a kötelezettség a felszámolót terhelte.

[14] Megállapította, hogy az iratátadási kötelezettséget az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakat csak részben teljesítette, mert nem készített adóbevallást, azt sem a felszámolónak, sem az adóhatóságnak nem adta át és szintén részben teljesítette a b) pontban foglaltakat is, mert nem adott át iratjegyzéket, irattári anyagot.

[15] Rögzítette, hogy az alperest személyes megjelenés kötelezettségével idézte több tárgyalásra, az alperes azonban szabályszerű idézés ellenére egyik határnapon sem jelent meg, így személyes meghallgatására nem kerülhetett sor.

[16] Az alperes által tanúként indítványozott tanú meghallgatását sem tudta fogantatosítani, mivel a megadott címeről „elköltözött” jelzéssel érkezett vissza idézése. A tanú által csatolt 2017. április 11. és 2017. május 29-én kelt taggyűlési jegyzőkönyveket azonban a tényállás megállapításánál elfogadta.

[17] Az alperes által indítványozott tanú2 tanú meghallgatását mellőzte az iratátadás vizsgálata tárgyában, mert azt a rendelkezésre álló 1/F/26., 1/F/28. mellékletek ismeretében szükségtelennek tartotta.

[18] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, az 59. sorszámú ítéletet, mint megalapozatlant megváltoztatni és a felperes keresetét elutasítani kérte, továbbá a perrel felmerült költsége megfizetésére kérte kötelezni a felperest. A másodfokú bíróságtól mind eljárásjogi, mind anyagi-jogi felülbírálatot kért.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg a bizonyítási teher megfordulását a perben, mert az alperes a felróhatósága kimentése körében csatolta az adós 2017. április 11-e és 2017. május 29-ei taggyűléseinek jegyzőkönyveit, valamint a nevezett

tag által az alperesnek és az adósnek megküldött fenyegető leveleit, amelyek álláspontja szerint igazolják, hogy az alperesnek nem felróható okból maradt el a beszámoló jóváhagyása. Az alperesnek felróhatóság hiányában pedig nem volt jogszerűen alkalmazható a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének a rendelkezése. Az adós gazdasági társaság 2016. éves beszámolójának letétbe helyezésére és közzétételére nem kerülhetett sor, az Sztv. 153. § (1) bekezdése, az Sztv. 154. § (1) bekezdése és a 154/B. § (1) és (2) bekezdései együttes értelmezése szerint. Az alperes a Ptk. 3:19. § (2) bekezdés a) és f) pontjai szerint az éves beszámoló taggyűlési jóváhagyása kérdésében nem szavazhatott, mert ügyvezetőként személyesen érdekelt volt a döntésben, a taggyűlési jóváhagyás ugyanis az ügyvezető felelősség alóli mentesülését eredményezi, hiszen a mérleg-beszámoló elkészítésére az ügyvezető köteles. Mindebből következik, hogy az adós társaság 2016. évi beszámolójának letétbe helyezésére és közzétételére irányuló ügyvezetői kötelezettségét neki nem felróható okból nem tudta teljesíteni.

[19] Figyelemmel a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazhatósága kizártságára a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek bizonyítása a perben a felperest terhelte és a felperesnek kell viselnie a bizonyítás sikertelensége hátrányos következményét. A felperes azonban a perben nem bizonyította a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésben meghatározott feltételek maradéktalan fennállását, ezért a kereset elutasításának lett volna helye.

[20] A felperes nem tett tényelődást arra vonatkozóan, hogy az alperes milyen konkrét magatartásával nem vette figyelembe a hitelezői érdekeket, továbbá milyen magatartásával hogyan nehezítette meg az adós gazdasági társaság valós pénzügyi helyzetének a megismerését. A felperesnek nem elég pusztán állítania, hogy az alperes nem vette figyelembe a hitelezői érdekeket, ennek mibenlétét is elő kell adnia és bizonyítania kell. A felperes nem tett eleget e körben az előadástételi és bizonyítási kötelezettségének.

[21] A felperes nem jelölte meg azt a jogszabályi alapot sem, amely szerint az adó- és járuléktartozások kifizetése elsőbbséget élvez az adóalany egyéb szállítói tartozásaival szemben. Álláspontja szerint az adóalany valamennyi jogszabályon alapuló tartozása „egyenrangú”, kielégítési elsőbbséget egyik sem élvez. Az adóalany szabadon határozhatja meg a kielégítési sorrendet. Ez alól kivételt kizárólag a tagi kölcsön visszafizetése képez, mert a tagoknak járó tartozás kifizetése nem veszélyeztetheti az adósnak a harmadik személyek felé fennálló fizetési kötelezettségei teljesítését. A szállítói tartozások ugyanúgy jogszabályon alapuló tartozások, mint az adó- és járuléktartozások. A felperes által sérelmezett azon tény, hogy az adós az adófizetési kötelezettségeit megelőzően egyéb kötelezettségeket egyenlített ki a rendelkezésére álló saját forrásaiból, nem jelenti azt, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben lenne, vagy fizetéseképtelen lenne. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének meghatározása megalapozatlan, ennek megállapításához önmagában az adóst terhelő adótartozások fennállása vagy az adóssal szemben folyó végrehajtási eljárás nem elégséges. Az adós a piac megváltozása, vagy új források bevonása útján tartozásait akár rendezheti, a felperes pedig az adóssal szemben fennálló adótartozás, illetve végrehajtási eljárás tényén kívül egyéb tényállítást nem tett az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bizonyítására. A bíróság nem vizsgálta meg az adós hitelezőinek követeléseit, az adós bevételeit, jellegét, változásait, a piaci körülményeket, az ügyvezető magatartását, intézkedéseit, mert a felperes mindezekre tényelődást nem tett,

bizonyítást nem terjesztett elő. Állította, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete csupán a felszámolás elrendelése előtt következett be.

[22] Állította továbbá, hogy az adós valamennyi pénzeszközét a társaság működése körében használta fel, illetve jogszabályban előírt kötelezettségét teljesítette, a felperes ennek ellenkezőjét nem bizonyította.

[23] A felperes nem bizonyította az adós likvid vagyonának mértékét, összetevőit, miben létét, felhasználását, nem bizonyította, hogy az adósnak nem volt a tartozás kifizetésére alkalmas pénzeszköze. Ezáltal a felperes azt sem bizonyította, hogy az alperes a vezetői feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta volna el.

[24] A felperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése vonatkozásában nem tett előadást arra nézve, hogy az alperes felróható magatartása következtében a hitelező követeléseinek kielégítése mely más okból hiúsulhatott meg.

[25] A felperes az alperes fellebbezésére előterjesztett ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte és az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását.

[26] Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulatra alapított keresetét. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti eljárási szabály a bizonyítást befolyásolta figyelemmel arra, hogy a perben igazolást nyert, az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglalt kötelezettségének és ezen mulasztást a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése a bizonyítási teher vezetőre nézve hátrányos szabályozásával szankcionálja. A bizonyítási teher megfordulása következtében a perben tehát az alperesnek kellett bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Mindaddig, amíg e tényeket nem bizonyítja, ezek ellenkezőjét kell valós ténynek tekinteni.

A Cstv. 31. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban foglalt kötelezettség elmulasztása mellett a 2016. évi beszámoló hiánya is olyan mulasztás, amely önmagában is elegendő és alkalmas arra, hogy korlátozza, megakadályozza a hitelezők tájékozódási lehetőségét az adós gazdálkodásának alakulása, pénzügyi és vagyoni helyzetének megismerése tekintetében.

[27] Kiemelte, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját okirati bizonyítékokkal támasztotta alá.

[28] Rámutatott arra, hogy tanúl tag által becsatolt okirati bizonyítékok nem alapozzák meg az alperes felróhatósága hiányát, a 2020. szeptember 15. napján becsatolt taggyűlési jegyzőkönyvek, illetve tag által írt 2017. május 26-ai keltezésű levél nem tekinthetők hiteles okiratoknak. Azokra az alperes az ellenkérelmében és a perfelvételi tárgyaláson sem hivatkozott, az okiratok csak a másodfokú végzés kimentés körében adott kioktatását követően kerültek becsatolásra. Nem tartotta életszerűnek az alperes azon hivatkozását, hogy az okiratok korábban nem álltak a rendelkezésére, mert ügyvezetőként az alperesnek kellett összehívnia a taggyűléseket és lefűznie a taggyűlési jegyzőkönyveket, továbbá a 2017. május 26. napján írt levélben is az alperes szerepelt címzettként. Álláspontja szerint a társaság külső jogviszonyai, a vezető tisztségviselő jogszabályban előírt kötelezettségeinek teljesítése elkülönül a társaság belső jogviszonyaitól, e körben alperes felróhatóság hiányára harmadik személlyel, jelen esetben a hitelezővel szemben alappal nem hivatkozhat. Az alperes a hivatkozásait egyébként bizonyítani nem tudta és azt sem igazolta, hogy a határozatképtelenség miatt miért nem került sor megismételt taggyűlés tartására. Úgy vélte, hogy az alperes a taggyűléseken szavazati joggal vett részt, a beszámoló elfogadásáról szavazhatott volna, így a beszámoló hiánya alperes részére mindenképpen felróható, az alperes pedig a felperes által bizonyított tényekkel szemben nem igazolta, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során, a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[29] Az elsőfokú bíróság ítéletének a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 358. § (5) bekezdése szerint nem volt az alperes fellebbezésével nem érintett jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes egészében bírálta felül.

[30] A fellebbezés nem alapos.

[31] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a jogvita eldöntéséhez szükséges tényeket helytállóan állapította meg, a tényállás alapján levont jogi következtetéseivel a Fővárosi Ítéltábla részben – a következő indokolás módosítással, kiegészítéssel – értett egyet. A másodfokú bíróság részben eltérő jogi álláspontja azonban nem eredményezte a kereset főtárgya tekintetében az egyébként érdemben helyes döntés megváltoztatását.

[32] A jelen eljárásra a Cstv. 83/R. § (4) bekezdése szerint a csődtörvénynek a 2017. évi XLIX. törvénnyel módosított 33/A. §-át kell alkalmazni, figyelemmel arra, hogy a megállapítási kereset benyújtásának időpontja 2019. április 10-e volt.

[33] A kereset elbírálására irányadó csődtörvényi szabályok a következőképpen rendelkeztek:

a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező vagy – az adós nevében – a felszámoló a felszámolási eljárás alatt keresettel kérheti a 6. § szerint illetékes bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat. E bekezdés alkalmazásában a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó tevékenységnek minősül az is, ha a vezető elmulasztotta a környezetkárosodás megelőzésére, a környezetkárosítás abbahagyására, illetve a kármentesítésre vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségeket, és ennek következtében a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges.

(2) A gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

(3) A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság mellett látniuk kellett, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

(4) Mentessül a felelősség alól a vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve (döntéshozó szerve) intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

(5) Amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[34] Az adós vezető tisztségviselőjének felelőssége a fenti szabályozás helyes értelmezése szerint akkor állapítható meg, ha a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében rögzített három törvényi tényállás közül valamelyik törvényi tényállás összes eleme igazoltan fennáll, az alperes pedig a felelősség alól eredményesen nem tudja kimenteni magát [Cstv. 33/A. § (4) bekezdés]. A perben a bizonyítási teher részben az alperesre fordul át, ha igazolást nyer, hogy ügyvezetőként a felszámolást megelőzően neki felróható okból nem, vagy nem megfelelően

tett eleget az adós beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy ügyvezetőként a felszámolási eljárásban az iratátadási kötelezettségének nem tett eleget, tehát nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségeit [Cstv. 33/A. § (5) bekezdés].

[35] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított keresetben három különböző tényállás állítható a felperes részéről. Az első tényállás akkor valósulhat meg, amikor a vezetői feladatoknak a hitelezői érdekek figyelmen kívül hagyásával történő ellátásával okozati összefüggésben az adós gazdálkodó szervezet vagyona csökken. Ettől részben (a következményében) eltérő tényállás, amikor a vezető magatartása miatt a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból (tehát nem a vagyonsökkenés okából) megghiúsulhat. E tényállásra alapított kereset esetében a bíróság nem a vagyonsökkenést, hanem a megnevezett „más okot” és a hitelezői követelések teljes mértékben történő megghiúsulásának lehetőségét, valamint e kettő közötti okozati összefüggést vizsgálja. A harmadik tényállás szerint a jogellenes vezetői magatartás a környezeti károk elhárításának elmulasztásában nyilvánul meg.

[36] A törvény értelmében a felelősség azokért a magatartásokért áll fenn, amelyeket a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után tanúsít a vezető. Erre figyelemmel a felperesnek keresetében pontosan meg kell jelölnie azt az időpontot, amikor szerinte az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezett. Adott ügyben a felperes keresetében a Cstv. 33/A. § (1) és (5) bekezdésében foglaltakra alapítottan kérte az alperes felelősségének megállapítását oly módon, hogy eshetőlegesen előterjesztett kereseti kérelmei közül elsődlegesen a törvényi tényállás második fordulata szerint annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el és ezáltal a felperes 44.013.583 forint összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Másodlagosan a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazásával a „törvényi vélelem” alapján annak megállapítását kérte, hogy az ügyvezető az adós gazdasági társaság beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem tett eleget, ezáltal vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el és a felperes, mint hitelező követeléseinek kielégítése megghiúsulhat. A felperes a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltakra, mint önálló törvényi tényállásra hivatkozott a felelősség alapjának megállapítása körében.

Az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges kereseti kérelmét alaposnak találta, ennek következtében a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésére alapított kereseti kérelmet nem vizsgálta, ugyanakkor jogi álláspontját ennek körében is kifejtette.

Az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában az elsőfokú bíróság a Pp. 265. § (1) bekezdése alkalmazásával határozta meg a felek bizonyítási kötelezettségét, tehát az általános szabályok alapján vizsgálva úgy vélte, hogy a felperesre hárult valamennyi, a törvényi tényállásban előírt elem bizonyítása, míg ezzel szemben az alperest megillette a bizonyítás lehetősége a kimentés körében. A feleket terhelő bizonyítási kötelezettség kiosztása alapjául

tehát nem vette figyelembe a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt eljárási szabály alkalmazását megalapozó körülményeket.

[37] A jogalkotó a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében nem speciális felelősség-megállapítási törvényi tényállást rögzített, ezért az másképpen nem értelmezhető, mint bizonyítási-eljárási szabályként. Az iratátadás hiánya önmagában nem minősíthető annak a „más oknak”, amely a hitelezői igények kielégítését megghiúsíthatja. Ezen eljárási szabály a bizonyítási kötelezettségre vonatkozik, tehát ennek értelmében, amennyiben a felperes igazolja, hogy az alperes terhére róható az iratátadással, vagy mérleg leadással kapcsolatos feladatok elmulasztása, az alperesnek kell védekezése során igazolnia, hogy tisztsége idején az adós nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, vagy ha abban is volt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[38] Az ítéltábla álláspontja szerint a felperes által előadottak (tényállítás, jogszabályi hivatkozás) alapján az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, ha a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulatára alapított tényállás vizsgálatát megelőzően figyelembe veszi, hogy az alperes a felszámolás elrendelése előtt eleget tett-e beszámoló készítési, letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, illetve teljesítette-e a felszámoló részére a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban foglaltakat. Figyelemmel arra, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt feltételek fennállása vagylagos, így bármelyik megvalósulása önmagában maga után vonja a bizonyítási teher megfordulásának a jogkövetkezményét. Ebből következik, amennyiben bizonyítást nyert az alperes Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban foglalt kötelezettsége részbeni teljesítésének elmulasztása, úgy a beszámoló letétbe helyezési, közzétételi kötelezettség vizsgálata már szükségtelen.

Az ítéltábla teljes egészében egyetértett az elsőfokú bíróságnak az iratátadási kötelezettség elmulasztása körében kifejtett álláspontjával. A késedelmes és nem teljeskörű iratátadás pedig megalapozta a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alkalmazását.

[39] A fenti körülményre tekintettel nem volt jelentősége a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség teljesítésének vagy elmulasztásának, azonban a felperes észrevétele kapcsán a másodfokú bíróság kitér a következőkre: helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy 2017. évi mérleg tekintetében már nem az alperest terhelte a letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség a felszámolási eljárás megindulása okán. Vitás volt a felek között, hogy a 2016. évi mérleg közzétételének elmulasztása körében terheli-e az alperest neki felróható mulasztás. A felperes álláspontja szerint tanúl által csatolt okirati bizonyítékok nem alapozzák meg az alperes felróhatósága hiányát, mert a csatolt taggyűlési jegyzőkönyvek nem tekinthetők hiteles okiratoknak, illetve hivatkozott arra is, hogy az alperes a taggyűlésen szavazati joggal rendelkezett, így annak elfogadásáról szavazhatott volna.

[40] A polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:109. § (2) bekezdése szerint a gazdasági társaság legfőbb szervének feladata a társaság alapvető üzleti és

személyi kérdéseiben való döntéshozatal. A legfőbb szerv hatáskörébe tartozik a számviteli törvény szerinti beszámoló (a továbbiakban: beszámoló) jóváhagyása és a nyereség felosztásáról való döntés.

A 3:110. § (2) bekezdése értelmében a társaság legfőbb szervében gyakorolható szavazati jog mértéke a tag vagyoni hozzájárulásához igazodik.

A 19. § (3) bekezdése alapján a tagok vagy az alapítók határozatukat a határozatképesség megállapításánál figyelembe vett szavazatok többségével hozzák meg. Ha e törvény egyhangúságot ír elő a határozat meghozatalához, a létesítő okirat ettől eltérő rendelkezése semmis.

Amennyiben szükséges lett volna a beszámoló letétbe helyezési kötelezettség körében az alperes magatartása vagy mulasztása vizsgálata, akkor a fenti irányadó rendelkezések alapján a felperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a tagok milyen szavazati aránnyal rendelkeztek. Továbbá igazolnia kellett volna, hogy a társasági szerződés a Ptk.-ban megfogalmazott szavazati aránytól esetleg eltérő magasabb arányt írt-e elő és ennek következtében az alperes, amennyiben szavazati jogával élt volna, az eredményes döntésre vezetett volna-e. Azzal egyetért az ítéltábla, hogy az alperes a szavazás során a Ptk. 3:19. § (2) bekezdés a) és f) pontjai alapján nem volt személyesen érdekelt, tehát a szavazati jogát az érdekelttség nem korlátozhatta.

[41] A felperes keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes magatartásával okozati összefüggésben a felperes 44.013.583 forint összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítése megíúsulhat. A felperes kereseti kérelme a vagyonsökkenés megállapítására nem irányult.

[42] A felelősség azokért a magatartásokért áll fenn, amelyeket a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után – a keresetben megjelölt – hitelezői érdekeket sértő következményt okozva – tanúsít a vezető. Erre figyelemmel a felperesnek a keresetében állítási kötelezettsége volt az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztére, mint tényállási elemre. Jelen ügyben az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének felperes által megjelölt 2015. június 17-ei időpontját az alperes vitatta. E tényállási rész tekintetében az ellenbizonyítási kötelezettség azonban a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében az alperest terhelte de, ellenbizonyításra nem került sor. Az alperes csak állította, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség csak közvetlenül a felszámolás elrendelése előtt következett be, erre vonatkozó bizonyítékot azonban nem szolgáltatott.

[43] A felperesnek a Cstv. 33/A. § (5) bekezdés megvalósulása esetén is elő kell adnia a kártérítési felelősséget megalapozó és a törvényi tényállást megvalósító tényeket [Pp. 170. § (2) bekezdés cd) pont], így pontosan meg kell jelölnie azt az aktív vagy mulasztásban megvalósuló passzív magatartást, amellyel okozati összefüggésben áll a megjelölt, hitelezői érdekeket sértő következmény.

[44] A másodfokú bíróságnak tehát azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulásához vezető, alperesnek felróható magatartás megvalósult-e. A felperes az alperesnek felróható mulasztásként lényegében arra hivatkozott, hogy az alperes az adós vagyont, bevételeit, követeléseit igazoló alapbizonylatokat nem adta át a felszámolónak. Az alapbizonylatok hiányában pedig csak az volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy az adósnak volt jelentős bevétele, ezt maga az alperes sem vitatta, de azt már nem lehetett megállapítani, hogy az adós a bevételeit mire fordította. Az alperes állította, hogy bevételeit rendes gazdálkodása körében a szállítói tartozások kifizetésére fordította, azonban ezeket okiratokkal igazolni nem tudta. Az alapbizonylatok hiánya tehát azt eredményezte, hogy nem volt ellenőrizhető, hogy az adós a bevételeit ténylegesen a működése körében használta-e fel vagy sem, szerződéses kötelezettségeire fordította-e vagy sem. Az alapbizonylatok nélkül a tevékenységzáró mérleg adataival kapcsolatban sem lehetett megállapítani azt, hogy azok helyesek, valósak-e, az ott feltüntetett pénzügyi adatok helytállóak-e. A felperes kiemelte, hogy az alperes a gazdasági tevékenység (működés) tényleges szabályszerű finanszírozását igazolni nem tudta és azt iratanyag hiányában a felperes, mint adóhatóság sem tudta ellenőrizni. Emellett az adós a tevékenységét számlák kifizetését a pénztárból bonyolította. A pénzeszközeit nem pénzforgalmi számlán tartotta, pénzforgalmát nem pénzforgalmi számlán bonyolította. Az adós a helytelen adózási és gazdálkodási gyakorlatán nem változtatott, nem tette átláthatóbbá gazdálkodását sem beszámoló benyújtásával, sem pedig pénzforgalma bejelentett pénzforgalmi számlán való bonyolításával. A 2014-2015. évi beszámoló mérlegeit alátámasztó iratokat, az adózással összefüggő okiratokat nem bocsátotta sem a felszámoló, sem az adóhatóság rendelkezésére, így tényleges és valós képet azok nem adhattak az adós gazdasági társaság helyzetéről.

[45] A felperes által állított alperesnek felróható magatartásokkal, mulasztásokkal szemben az alperest megillette a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében foglaltak szerint a felelősség alóli kimentés lehetősége. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság következtetésével, mely szerint az alperes nem bizonyította azon állítását, hogy a gazdasági élet működése körében használta fel a bevételeket, mivel ennek alátámasztására konkrét tényeket nem adott elő és nem is bizonyított. Így a másodfokú bíróság sem fogadta el mentesülési okként az alperes azon hivatkozását, hogy a gazdasági működése körében használta fel a bevételeket és ezért nem tudta teljesíteni a felperes követelését. Ezzel szemben az adott helyzetben a vezető tisztséget betöltő személytől az lett volna elvárható, hogy átlátható gazdálkodást folytasson, az adós pénzeszközeit pénzforgalmi számlán tartsa, pénzforgalmát azon bonyolítsa. Az adós iratait úgy kellett volna rendeznie, őriznie és tárolnia, hogy azokat a hatóságoknak bármikor bemutathassa és a társaság esetleges felszámolásánál azokat a felszámolónak átadhassa. Az iratokat és a vagyont azért kell átadni a felszámolónak, hogy a felszámolást az általános szabályok szerint folytathassa le és feladata teljesítésével a felszámolás célját megvalósíthassa. A tevékenységet záró mérleg valóságának megállapíthatósága érdekében az azt alátámasztó dokumentumokat a felszámoló részére át kellett volna adnia. Mulasztásai miatt nem volt megállapítható, hogy a hitelezői veszteség elkerülése, csökkentése érdekében mindent megette-e, az adós bevételeit valóban az adós működési költségeire, hitelezőinek kielégítésére fordította-e. Alperesi ellenbizonyítás hiányában a hitelezői érdekek sérelmét kellett megállapítani, ezáltal a jelen perben megállapítható, hogy az alperes eljárása vezetett ahhoz, hogy az adós vagyonának mértéke,

sorsa nem tisztázható, következésképpen az alperesi mulasztás és a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulása között ok-okozati összefüggés áll fenn.

[46] A Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és a perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint bírálja el. A másodfokú bíróság a fentiek szerint eljárva értékelte a felek nyilatkozatait és az általuk megjelölt bizonyítási eszközöket és mindezekre tekintettel arra a meggyőződésre jutott, hogy az alperes a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembe vételével látta el, az alperes a Cstv. 33/A. § (4) és (5) bekezdése alapján rá háruló bizonyítási kötelezettség körében eredményesen védekezni nem tudott, míg a felperes eredményesen bizonyította az alperes felelőssége alapjául szolgáló tényeket, amelyeknek következtében megállapíthatók voltak a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt törvényi tényállási elemek.

[47] Az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntést hozott, ezért az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – a fenti indokolásbeli kiegészítéssel, módosítással – az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[48] A vezető tisztségviselő felelősségének megállapítására irányuló per meg nem határozható pertárgy értékű. Az alperes teljes mértékben peresztes lett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján saját költsége viselésén túl a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltsége viselésére is köteles, amelyet az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdései, valamint 4/A. §-a figyelembe vételével mérlegeléssel 10.000 forint jogtanácsosi munkadíjban határozott meg.

[49] A peresztes alperest költségmentessége folytán kötelezni nem lehetett [Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja] a feljegyzett 36.000 forint elsőfokú és a 48.000 forint fellebbezési illeték viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest a 36.000 forint elsőfokú eljárási illeték megfizetésére, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek az elsőfokú eljárási illeték megfizetésére alperest kötelező része tekintetében azt a Pp. 383. § (6) bekezdése alapján hivatalból megváltoztatta és megállapította, hogy mind az elsőfokú eljárás 36.000 forint illetéke, mind a másodfokú eljárás 48.000 forint fellebbezési eljárási illetéke a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint az állam terhén marad.

dr. Volein Anna s.k.
Helga s.k.

dr. Kovács Mária s.k.

dr. Kovács

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelél: